

Arrest

nr. 205 140 van 11 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VANHALST
Merlostraat 6B/bus/49
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 september 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, bereikt op 1 april 2017 de leeftijd van achttien jaar.

Op 12 juli 2017 dient verzoekster samen met haar familie (moeder, vader, grootmoeder en broer) een aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 14 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X

Op 14 augustus 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: G., L.

geboortedatum: (...) 1999

geboorteplaats: Jerevan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Het beroep tot nietigverklaring is gebaseerd op dezelfde middelen zoals geformuleerd en uiteengezet in de vordering tot schorsing ;

Schending van het vertrouwensbeginsel, objectiviteitsprincipe, motiveringsplicht (art. 2-3 van de wet van 29 juli 1991), de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden ;

Het negeren van de Administratieve overheid van rekenen te houden met het belang van het kind ;

Eveneens schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en dus een beoordelingsfout ;

DOORDAT :

1)Verzoekster is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum : zij meent toch volgende elementen te kunnen aanvoeren teneinde het verzoek tot vernietiging/schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten, te verrechtvaardigen :

2)Dat zij samen met haar ouders en grootmoeder naar België gekomen is, toen zij minderjarig was, namelijk in 2009, en zij dus inderdaad toen als zelfstandig persoon geen paspoort kon bezitten, laat staan een visum ;

3)Dat verzoekster samen met haar jongere minderjarige broer, schoolgaand is : hierdoor ondersteunt de ene de andere, dat een onderbreking voor haar bijzonder rampzalig zou zijn voor haar toekomstplannen gezien zij de cyclus wil afwerken : dat een plotse onderbreking psychologische en pedagogische negatieve weerslag kan hebben op haar gezondheid en ontwikkeling ;

4)Dat temeer er zich een taalprobleem stelt, want zij kan noch in het Armeens of het Russisch schrijven, dat de lessen verder heropstarten in het herkomstland zeker een tweejarige vertraging zou opleven, door die taalwissel : momenteel kent die Nederlands, Frans en Engels ; Dat een recente handgeschreven verklaring van L. G. dienaangaande het volgende vermeldt :

« Mijn naam is L. G., ik ben geboren in Yerevan, Armenië. Ik ben 18 jaar oud en ik was 10 jaar toen ik naar België kwam. Ik ben laatstejaarsstudent in (...) en ik zit in 7 Kantoor/Logistiek. Ik zou graag nog willen afstuderen in de hogeschool. Ik kan Nederlands, Frans en Engels spreken en schrijven. Mijn moedertaal is Armeens, ik praat met mijn ouders en« mensen in ons Armeense omgeving ook Armeens. Praten lukt me aardig, maar schrijven en lezen lukt helemaal niet meer. Op school moest ik Russische leren, maar door mijn vertrek naar België kon ik geen Russisch leren.

(stuk 5)

5) Dat zij samen met de andere familieleden : broer, vader, moeder en grootmoeder een echte en samenhangende gezinscel vormt : het vertrek of één en enkele van deze kern zou ingaan tegen het artikel 8 van het E.V.R.M. Dat gedurende acht jaar hun oponthoud in België getolereerd werd, dat het normaal is dat zij zich scholen en in de maatschappij degelijk inburgeren

6) Dat verzoekster, toen zij kind was ook nefaste gevolgen heeft ondervonden van de pesterijen op school en bij bepaalde geburen te wijten aan de azeri-afkomst van haar grootmoeder en de daaruit voortvloeiende afkomst van haar eigen moeder ; Dat zij zeker niet meer wenst geconfronteerd te worden met deze angssymptomen en moeilijke situaties ;

Dat uit de voorgaande elementen duidelijk blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing om het grondgebied te verlaten geen rekening gehouden heeft noch met het belang van het kind (of van de kinderen) evenmin met de psychologische en pedagogische nefaste gevolgen bij een plotse en/of definitieve schoolonderbreking van een sedert meer dan acht jaar schoolgaand en geïntegreerd kind, van nauwelijks achttien jaar oud ; en dus hierdoor geen rekening houdt met artikel 3 van het EVRM (onmenselijke behandeling bij terugkeer) in combinatie met artikel 8 van het EVRM (afwezigheid van woning in het herkomstland en breuk in de kernfamilie) ;

Dat al deze gegevens nochtans sedert jaren gekend staan in het Administratief dossier van DVZ, doch dat er hiermede absoluut geen rekening werd gehouden, temeer dat het Bevel om het grondgebied te verlaten afgeven wordt naar aanleiding van een recent ingediende aanvraag machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ;

Dat deze beslissing eveneens dateert van 14.08.2017 en werd ter kennis gebracht van verzoekster op 04.09.2017 op zelfde datum als het huidig BGV - BIJLAGE 13 dat nu aangevochten wordt ;

Dat volgens verzoekster de besluitvorming van DVZ gebrekkig is, niet motiveert waarom haar plots een eerste bevel het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd gezien de indiening van een 9bis aanvraag, en dat er geen rekening werd gehouden met hogere rechtsnormen (het belang van het kind, artikelen 3 en 8 van het EVRM)

In die omstandigheden blijkt dat het BGV de BIJLAGE 13 van 14.08.2017 op 04.09.2017 betekend dient vernietigd te worden ;”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Repliek op het enig middel tot nietigverklaring van verzoekende partij.

In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het vertrouwensbeginsel,
- Het ‘objectiviteitsprincipe’,
- De motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen),
- Artikelen 3 en 8 EVRM,
- ‘het negeren van de Administratieve overheid van rekenen te houden met het belang van het kind’
- De algemene zorgvuldigheidsplicht.

Er zou tevens sprake zijn van een ‘beoordelingsfout’.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op 1determinerend motief, m.n. de vaststelling dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft (art. 7, eerste lid, 1°).

Dit motief wordt door verzoekende partij niet betwist.

Het is niet omdat zij in 2009 met haar familie naar België is gekomen, dat zij niet zou moeten voldoen aan de gestelde voorwaarden van verblijf.

Verzoekende partij haalt louter aan dat zij schoolgaand is en een terugkeer moeilijk zou zijn omwille van een 'taalproblematiek'.

Verweerder laat ter zake gelden dat deze argumenten al (meermaals) door verzoekende partij werden aangehaald, en door de gemachtigde van de Staatssecretaris al werden beoordeeld. De gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelde dat deze argumenten niet verhinderen dat verzoekende partij terugkeert naar het land van herkomst (zie de onontvankelijkheidsbeslissing van 14.08.2017).

Terwijl verzoekende partij overigens meerderjarig is en aldus niet leerplichtig.

In de beslissing dd. 14.08.2017 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt de gemachtigde ook dat het ongeloofwaardig is als zou er een taalproblematiek zijn: verzoekende partij is in Armenië in principe zelfs naar school geweest.

Waar verzoekende partij zou voorhouden dat met deze beweringen geen rekening werd gehouden, moet dan ook worden vastgesteld dat haar betoog feitelijke grondslag mist.

Dat geen belangenafweging zou zijn gemaakt met betrekking tot deze elementen, is al evenzeer volstrekt onjuist, nu in de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk heeft gemotiveerd in de mee betekende onontvankelijkheidsbeslissing van 14.08.2017 dat:

- Verzoekster is meerderjarig en is niet langer leerplichtig;
- Het niet aannemelijk is dat de kinderen in Armenië niet kunnen aansluiten op school;
- Beide kinderen in Armenië geboren zijn en een groot deel van hun kinderjaren daar hebben doorgebracht (resp. 9 en 10 jaar);
- Het ongeloofwaardig is dat de ouders hun kinderen de Armeense cultuur en taal niet zouden hebben bijgebracht, daar waar ze altijd wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was;
- Het ongeloofwaardig is dat de kinderen thuis geen Armeens zouden spreken.

De bewering van verzoekende partij als zou met de belangen van de kinderen geen rekening zijn gehouden, mist aldus grondslag.

De recente handgeschreven verklaring werd overigens niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ter kennis gebracht zodat deze hiermee geen rekening kon hebben gehouden. Het niet objectieve stuk is overigens ook niet van die aard om afbreuk aan de voormelde uiteenzetting.

Waar verzoekende partij zich beroept op het vertrouwensbeginsel, laat verweerder gelden dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Van dergelijke rechtmatige verwachtingen kan in casu geenszins sprake zijn. Integendeel, uit het feitenrelaas blijkt dat verzoekende partij (en haar familieleden) gedurende jaren de ene aanvraag na de andere hebben ingediend, die allen werden afgewezen. Bovendien werd meermaals een verwijderingsmaatregel betekend.

Verzoekende partij toont verder allerminst aan dat er sprake is van een schending van art. 8 EVRM.

Verweerder laat ter zake gelden dat de hele familie illegaal in het Rijk verblijft. Van een schending van art. 8 EVRM kan in die omstandigheden geen sprake zijn.

Zie:

"Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwracht'." (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

"Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing." (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Verzoekende partij legt ook geen feitelijke grondslag voor van haar beweringen. Zij toont niet aan dat het vertrek uit België psychologische schade zou worden veroorzaken (anders dan de schade die hen werd toegebracht door hun ouders, die ervoor gekozen hebben om de kinderen illegaal in het land te laten verblijven). Verzoekende partij bewijst al evenmin dat scholing in het land van herkomst niet mogelijk is.

De voorgehouden schending van art. 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij verwijst verder naar pestrijen op school en bij bepaalde geburen te wijten aan de Azeri-afkomst van de grootmoeder en eigen moeder. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft in de beslissing dd. 14.08.2017 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet terecht opgemerkt dat de loutere vermelding dat verzoekende partij vrezen voor geweldsdaeden, discriminaties en pesterijen niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard

te worden. Er werd ook geen enkel nieuw element toegevoegd aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten.

Verzoekende partij verwijst nog naar art. 3 EVRM, omwille van de terugkeer naar Armenië.

Verder laat verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

- verzoekende partij nooit een asielaanvraag indiende,

- de beweerde problemen in het land van herkomst wel werden ingeroepen door de schoonmoeder van verzoekende partij, en reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van een asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen,

- verzoekende partij gedurende verscheidene jaren in België verbleef en steeds kon rekenen op de bijstand van een advocaat, maar toch geen asielaanvraag indiende, wat toelaat te besluiten dat zij er zelf niet van overtuigd was dat zij in dreigde te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft verzoekster niet aan op welke wijze het door haar ingeroepen "objectiviteitsprincipe" zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Wat betreft het "objectiviteitsprincipe" wordt er bovendien op gewezen dat de Raad een dergelijk beginsel niet bekend is.

Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de

vreemdelingenwet vereiste documenten: ze is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster ontkent niet dat zij niet in het bezit is van de documenten die vermeld worden in de bestreden beslissing. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een beoordelingsfout.

3.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Inzake artikel 3 van het EVRM verwijst verzoekster naar pesterijen in Armenië op school en door burens omwille van de Azeri-afkomst van haar moeder en grootmoeder. Er werd geen rekening gehouden met de nefaste psychologische en pedagogische gevolgen bij een plotse schoolonderbreking.

Waar verzoekster erop wijst dat haar schoolcarrière plots onderbroken wordt, wordt opgemerkt dat het bestreden bevel dateert van 14 augustus 2017, dus van in de schoolvakantie. Tevens wordt opgemerkt dat verzoekster meerderjarig is en niet meer schoolplichtig. Indien verzoekster in België wenst te blijven als student, kan zij daartoe de vereiste aanvraag indienen. Verzoekster toont niet op concrete wijze aan dat zij psychologische en pedagogische schade zou oplopen door een terugkeer naar haar land van herkomst en beperkt zich tot een loutere bewering. Evenmin toont zij aan in welk opzicht dit een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken.

De problemen omwille van de Azeri-afkomst van verzoeksters moeder en grootmoeder werd reeds onderzocht in het kader van hun asielaanvragen, die werden verworpen bij arresten van de Raad nrs. 51 614 en 51 615 van 25 november 2010. Verzoekster brengt geen andere elementen aan dan deze die reeds werden aangebracht in de asielprocedure van haar moeder en grootmoeder.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert aan dat zij met haar familieleden (moeder, vader, grootmoeder en broer) in België verblijft en een gezinscel vormt.

Dit blijkt inderdaad uit de stukken van het administratief dossier.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt niet dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Verzoekster voert aan dat zij nog school loopt in België, dat geen rekening wordt gehouden met de belangen van het kind, dat de taalproblematiek voor het school lopen van haar in Armenië zou spelen en dat zij een achterstand zou oplopen, dat haar vertrek een breuk zou betekenen van de gezinseenheid.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3

oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat haar schoolcarrière in België onderbroken wordt, wat een negatieve psychologische en pedagogische weerslag kan hebben op haar gezondheid en ontwikkeling. Ook stelt zich een taalprobleem, verzoekster spreekt wel Armeens maar kan het niet schrijven, evenmin kan ze Russisch schrijven. Verzoekster vormt een gezinscel met haar familie, het vertrek van één van hen zou een verbreking daarvan vormen. Er werd geen rekening gehouden met het belang van het kind.

Verzoekster heeft de leeftijd van achttien jaar bereikt en kan zich niet meer beroepen op het hoger belang van het kind. Artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt.”

Verzoekster was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen reeds achttien jaar. Aldus blijkt niet dat ‘het hoger belang van het kind’ in hoofde van verzoekster werd geschonden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij als minderjarige of als ‘kind’ kan worden beschouwd conform de definitie uit artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag.

Uit de synthesesnota van 14 augustus 2017 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met volgende elementen:

“1) Hoger belang van het kind

-> hoger belang van het kind wordt niet geschaad daar de gezinseenheid volledig behouden blijft. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft de bewering dat hun kinderen reeds 9 en 10 jaar oud waren bij aankomst in België, wat maakt dat zij reeds naar school gingen in het land van herkomst.

2) Gezin- en familielevens:

-> de gezinseenheid blijft volledig behouden, betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven.”

Bijgevolg blijkt hieruit dat wel rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster nog naar school gaat en dat wordt vermeld dat de gezinseenheid behouden blijft, wat strookt met de gegevens van het dossier: aan heel de familie werden bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt vermeld dat niet werd aangetoond dat de scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en dat de scholing geen bijzondere infrastructuur vereist. Verzoekster betwist dit niet. Ten slotte wordt erop gewezen dat zij 10 jaar oud was bij aankomst in België, wat maakt dat zij reeds naar school ging in haar land van herkomst.

Waar verzoekster erop wijst dat zij geen Armeens zou kunnen schrijven en in dit verband een stuk voorlegt, wordt opgemerkt dat dit niet strookt met het gegeven dat zij tot haar negen jaar in Armenië naar school is gegaan, wat inhoudt dat zij tot haar negen jaar in deze taal werd onderwezen, zowel schriftelijk als mondeling. Inzake het Russisch wordt opgemerkt dat verzoekster niet aantoonde dat zij zich wenst in te schakelen in het Russisch schoolsysteem.

Volledigheidshalve wordt ook vermeld dat de bestreden beslissing dateert van dezelfde datum als de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag van de familie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarin dit argument ook aan bod kwam en behandeld werd.

Waar verzoekster verwijst naar pedagogische en psychologische schade, wordt opgemerkt dat dit een hypothese is die zij niet staft met enig begin van bewijs en er wordt benadrukt dat de scholing van verzoekster plaatsvond in precair verblijf, waarbij haar ouders wisten dat hun verblijf onregelmatig was omdat zij reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten hadden ontvangen en een inreisverbod.

Er is evenmin een breuk met het gezin, omdat aan heel de familie bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten. Het is niet dat één van de gezinsleden wel in België zou mogen blijven.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET